

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 166. szám
2022/8.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 Értesítője

Szerkesztőség (info@ekokolozsvar.ro):

Kerekes Edit,

Kismihály Boglárka,

Tóthpál Tamás.

Főmunkatárs: Pál Gyöngyi

A következő lapszám megjelenik:
2022. szeptember 16.**Szeptemberi bakancslista**

■ **Szeptember 3. (szombat):** Csonkatelep – Nádasszentmihály – Sárdi tető – Évszázados tölgyfák – Türe – Magyargorbó (29 km, 500 m szintkülönbség, menetidő 9 óra). Indulás reggel 7.30-kor az M33-as autóbusszal a kis állomástól, visszautazás vonattal. Bejelentkezés kötelező! Szervező: Kiss János. ♦ Árpád-csúcs (16 km). Találkozás a Román Opera melletti M16-megállóban 8.45 órakor. Szervező: Pál Gyöngyi.

■ **Szeptember 3–4. (szombat–vasárnap):** Kétnapos biciklitúra az Erdélyi-sziget-hegységben, az alábbi útvonalon: Csarnóháza – Jádremete – Lesi-víztározó – Tófarka – Jadolina-vízesés – Tófarka – Mezgéd (Meziad) – Magyarremete – Biharkaba – Erdődámos – Barátka – Csarnóháza. Szállás Magyarremetén a Turul kempingben, faházakban, vacsorával és reggelivel. A becsült táv 130 km, szintkülönbség +/- 1600 m. Szervező: Szima Márton.

■ **Szeptember 7. (szerda):** Hagyományos séta a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

■ **Szeptember 10. (szombat):** Bivalyos – Hideg-völgy – EKE-forrás – Gorbó-völgy/gerinc (13 km, 200 m szintkülönbség). Találkozás a Román Opera mellett az M16-os (40-es) megállóban 8.45 órakor. Szervező: Kiss János.

■ **Szeptember 11. (vasárnap):** Somszüret Sztánán, 10 km. Bejelentkezni telefonon. Szervező: Kiss János.

■ **Szeptember 14. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

■ **Szeptember 17. (szombat):** Gyalogtúra: Havasrogoz (Rogojel) – Vlegyásza-menedékház – Vlegyásza-csúcs (1836 m) – Fehér-kövek – Rekeceli (Menyasszony fátyla) vízesés (18 km, teljes szintemelkedés 1068 m, teljes szintereszkedés 1056 m). Utazás kibuszal, szükséges az előzetes bejelentkezés. Szervező: Szőke Enikő.

■ **Szeptember 18. (vasárnap):** Gyerekbarát kerékpártúra Kalotaszentkirály környékén. A becsült táv 35-40 km, ezért 10 éves kortól javasolt a részvétel. Szervező: Szőke Enikő. Előzetes bejelentkezés szükséges.

■ **Szeptember 21. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

■ **Szeptember 24–25. (szombat–vasárnap):** Ady Endre- emléktúra Csucsra központtal. Szállás lehetséges a csucsai EKE-házban. Szombaton réz-hegységi túra: Körösfeketető, Fekete-völgy, Seredos vízkelet, Fekete Ponor-tető, Berettyó-forrás, Kisberettyó, La Lac tanya, Osoiele tanya, Körösfeketető, Csucs (25 km, 900 m szintkülönbség, menetidő 9 óra). Vasárnap Vigyázó-hegységi túra: Csucs, Nagyhegy/Edömér-gerinc, Edömér-tisztás, Bambulás-tető (20-25 km, 700-1000 m szintkülönbség, menetidő 8-9 óra). Bejelentkezni telefonon szeptember 21-ig. Szervező: Kiss János.

■ **Szeptember 28. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

Októberi előzetes

■ **Október 8–9. (szombat–vasárnap):** Közös autóbusszos kirándulás a debreceni turistatársakkal: Sebesvár, Sequoia fenyők, Vlegyásza. Indulás 8 órakor a Fliptől. További részletek és iratok szeptembertől a honlapon vagy az EKE-irodában. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.

Ügyfélszolgálat

Keddtől péntekig előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekokolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár 1891). Figyelem! Augusztus 23. és szeptember 9. között irodánk zárva lesz.

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Kiss János 0364-807639 Szabó János 0757-220682
Kovács D. Zsuzsa 0747-070790 Szima Márton 0766-703575
Pál Gyöngyi 0742-373546 Szőke Enikő 0741-509852

Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848

Hosszú szünet után EKE Vándortábor Patakországban

KOVÁCS D. ZSUZSA

Két év kényszerű kihagyás után újból találkozhattunk turista-barátainkkal az Erdélyi Kárpát-Egyesület legnagyobb rendezvényén, a 29. alkalommal megszervezett vándortáborban, amelyet a Csíkszéki EKE szervezett Gyimesfelsőlokon, augusztus 2–7. között.

Legendák övezte, titokzatos világ a Gyimesek völgye, avagy Patakország, ahogyan sokan nevezik. Egyetlen végteleen utcasort alkot a völgy három települése: Gyimesfelsőlok, Gyimesközéplak és Gyimesbük, az utca végén pedig ott ékeskedik a régi vámház, a tör-

ténelmi Magyarország ezeréves határa. Gyönyörű helyszín az ezernél is több, zömében erdélyi és magyarországi táborlakó számára!

A három túranapon 2377 ember kirándult, ki-ki erőnléte szerint. A tizenöt meghirdetett túra között volt könnyű, nehéz és még nehezebb gyalogtúra, honismereti kirándulás, gyermektúra, kerékpáros túra, fotóstúra, szekeres túra esztenalátogatással, gyógyvízgyűjtő túra, így mindenki igényei szerint válogathatott.

A táborban mindvégig kézműves foglalkozásokat tartottak nemcsak gyerekeknek, gyógyító sátor működött, könyvbemuta-

tók, vetítéssel egybekötött érdekesebbnél érdekesebb előadások tették színesebbé a tábori életet. Nem maradt el az ilyenkor szokásos táborfűz, közös éneklés és a tánc sem.

A tábor résztvevői közül sokan most jártak életükben először a Gyimesekben, de remélhetőleg ezután még sokszor visszatérnek erre a varázslatos vidékre megtapasztalni a csodát, amit oly szépen fogalmazott meg L. Németh Erzsébet *Gyimesi völgyben* című költeménye zárószóiban:

„Lábujjhegyen jár a fény itt, hegyek álma végtelen.

Kolompzó fut fel az égig s visszaszól a bérceken.”

Forró nyár, árnyas erdők és júliusi levélhullás

Kolozsvárt erdő borította dombok veszik körül, délre a Feleki-gerinc keleti végén a Nagy-Csolttal, nyugaton a Kis-Magura a 833 m Árpád (Peana)-csúccsal. Itt terül el Kolozsvár legnagyobb erdősege, a Bükk, amelyen több gyalogos és kerékpáros jelzett útvonal is áthalad, és amelynek árnyas lombjai alatt a legmelegebb nyári napokon is kellemes sétákat tehetünk.

PÁL GYÖNGYI

Az ideai hosszú és forró nyáron már júniustól nagy meleg volt, eső nagy ritkán egy kevés, amely gyorsan fel is száradt, elpárolgott a felmelegedett talajról. Július 24-én a Bükk-erdő árnyas ösvényein keresünk enyhülést a 35 fokos melegben. Az M16-os autóbusszal a Bükk-telepig megyünk, onnan gyalog folytatjuk utunkat a Sárosbükön keresztül a Majláth-kút felé. Ebben az erdő részben különböző formájú és nagyságú homokköveket láthatunk. A Majláth-kútnál megtöltjük kulacsunkat friss forrásvízzel, majd a kék sáv jelzésen megyünk tovább. Ez a Bükk-erdő legszebb része, magas, sudár fák közt halad az ösvény. Jobbra átvágunk az erdőn a Csürülyére (Ciurila) vezető aszfaltút irányába, majd az Árpád-csúcs felől jövő piros kereszt jelzésen haladunk, a jelzésről letérünk az István-forrás felé, vize a szárazság miatt elapadt, a patak is alig csordogál. Átkelünk a Szent János-kút völgyében haladó úton, majd a Péter-gerincen fejezzük be a kirándulást. Ezen az útvonalon máskor sok a gomba, most az erdő repedezett talaján nemhogy gomba nincs, de még az aljnövényzet is kiszáradt.

Július 30-án a Szászfenes, Magyarlóna és Magyarfenes

közötti erdőben kirándulunk, könnyű túra ez, inkább szép 12 km-es erdei séta, nyáron végig árnyékban járhatunk a rekkenő hőségben. Reggel meglepődve látjuk a felhőket az égen, szinte hihetetlen, hogy eső készül, esik is egy-egy csepp. Hamar megnézzük telefonunkon az előrejelzést, 90%-ban esőt mutat. Több mint két hónapja tart a meleg és a szárazság, nagyon kell a csapadék, de ne pont most, amikor kirándulni indulunk, csak néhány órát várjon! Már esik, mire az M21-essel elérünk a szászfenesi Leányvár negyed végállomásáig. Előveszünk az esőköpenyeket. Elérjük az erdőszéletet, itt a fák levelei még felfogják az esőcseppeket. Tanakodunk, mitévők legyünk, érdemes-e továbbmenni, ha egész nap esni fog. Közben az eső csendesedik, majd teljesen megáll. Továbbmegyünk hát, elágazásnál déli irányba az ösvény az EKE-forrás melletti legelőkre vezet, nyugatra a Magyarfenes feletti Bükk-tető felé, mi azon haladunk tovább szép erdei úton. Valamikor falkaközötti szekérút lehetett, Magyarfenes és Szentlászlót kötötte össze Szászfenes és Kolozstótfaluval, most is látni régi útjelző köveket. Az erdőben rengeteg a lehullott sárga falevél, szokatlan jelenség júliusban. Nemsokára nagyobb útkereszteződéshez érünk, ezek

az utak már elvadultak, benőtte őket a bozót, kimosta az esővíz, csak gyalogosan járhatók. A Bükk-tető (603 m) alatt járunk, balra az ösvényen kijutunk a magyarfenesi legelők szélére. Szép kilátás tárul elénk dél-nyugat felé: balra a Medve-gerinc és a Havasbükke (759 m), tovább a Szentlászló melletti Nagyerdő, közte a Rákos-patak völgye az autópályával, nyugatabbra a Lóna-patak völgye, távolabb a Gyalui-havasok, a Gergely-havas hármas ormával és a Testessel, tetején a jelerősítő torony. Magyarfenes házait takarják az alattunk levő dombok, a rét sárga az elszáradt fűtől. Míg bámuljuk a tájat, a nap is kisüt, bár felhők még vannak. Déli 12 óra. Telefonjainkon megszólal a ROAlert, viharra, erős szélre, jégesőre figyelmeztet. Innen 2 óra az út Szászfenesig. Kimegyünk még a Bükk-tetőig, s a Róka- és Szaniszló-völgy közötti gerincen elindulunk lefelé. Már közel járunk Szászfeneshez, amikor balra az erdőből kilépve kopár dombtetőről szép panoráma tárul elénk: alattunk a Kis-Szamos völgye, Szászfenes új lakónegyedeivel, nyugatra Magyarlóna és Gyalu egy része, keleten elmosódva a Monostor negyed tömbháza, szemben a Hója-gerinc, a Csigadomb, a Kismartonos és a Batori-hegy. Melegen süt a nap, de délkelet felé – a Jára völgye irányában – sötét felhőket látunk, esik az eső és dörög. Visszatérünk az erdei ösvényre, beereszkedünk a szászfenesi Leányvárba, majd busszal visszatérünk Kolozsvárra.

Zöldfülűek Kós-túrája gyerekekkel, vonattal, cibókával

KEREKES EDIT

Az aprónépnek nehéz reggele volt. Mintha légy repült volna kedvenc levesébe, az alig kiskamasz hosszas unszolásra a takaró alól roppant zsémbesen a ruháiba bújt, majd ugyanazzal a mozdulattal vissza a takaró alá, mindez idő alatt szeméit tán egyáltalán ki sem nyitva. A nagyobbik blazírtul felcsapta aktuális könyvét, s kizárta a bosszantó világot, amelyben anyuci és a kicsi huzavonája már hajnalok hajnalán elkezdődött. Még mindig félálomban került cipő a lábra, táska a vállra. Szendvics, víz, hosszú és rövidnadrág, napvédő krém, GPS-nyomvonal a telefonra, külső akku just in case, és irány a buszmegálló. A jegyautomata engedelmes, a 27-es időben érkezik, s ahogy augusztusi szombatok kora reggeléhez illik, tíz perc alatt a vonatállomáson kászálódunk le. Az ébredésben a tizenfokos friss levegő sem sokat segített.

A jegyárus néni ellenőrzőt kért, ki tudja, miféle aggagytán nábob rejtezik a látszólag tízéves gyerektestben. Sebaj, Sztánáig kibírjuk a teljes árú vonatjegyet, alig több 6 lejnél. Néhány perc különbséggel két szerelvény is indul más-más irányba ugyanarról a vágányról, nem árt mindig résen lenni és kérdezősködni a tényérpapkás kalauzoktól, remélhetőleg senki nem indult keletnek nyugat helyett. A váradi vonat kívülről ultramodern, mindkét vége a sínek felé gömbölyített és a szerelvény nagyon rövid. Külalakra olyan, mint a Kék Nyíl, de ez nem is nyíl, nem is kék, a többről majd később. Ma reggel nagyon sokan vagyunk, az ülőhelyek közötti folyosón is tömegével kapaszkodnak az utasok. Indulás után vesszük észre, hogy székeink pirosak, de a kalauz meg sem kísérel kiüríteni az első osztályú vagonrészt, máshol nincs hely. Itt végre magához tér a morcos kicsi is, amiben meghatározó szerepet játszik Soma kutya, aki pont az ő ülése mellett utazik. Az engedelmes fekete-fehér négy lábú türelemmel tűri az egyórás simogatást, pedig az életében először rácsatolt szájkosár miatt akár zsémbes is lehetne. De legalább féláron utazik. Tőle nem kértek ellenőrzőt, elhitték róla, hogy nem árulhas cása.

Sztánán a társaságnak talán több is, mint a fele leszáll. Nem Soma az egyetlen négy lábú, távolabb másik kutya, saját háti-zsákjában? Természetesen sört, állítják a hozzánk közelebb állók. Az állomás épülete érdekes módon nagyobb, mint több évtizedes emlékeimben, és tetszetősebb, mint amire a hazai viszonyok közepette számítani lehet. Kismihály Bogi másodmagával máris keresi a nevetek a listán, osztogatja az indulócsomagot. Az aprónéppel (dehogy alibi!) csak a legrövidebb, 11 kilométeres gyalogtúrára mertünk vállalkozni, de a színes térkép mellé így is kapunk egy kis energiaszeletet, és máris elindulunk a sínek mentén haladó keskeny, árnyékos ösvényen.

Kilenc előtt még mindig kellemesen hűvös a levegő a hatalmas fák között. Erdőillat, nedves földé és túleveleké. Megcsend. Aztán hirtelen mocorgás

a lombkoronán, szökkenő márdára számítunk, de a kicsi pont belát az ágak alá, „mókus!” s így mindannyian percekig gyönyörködhetünk a lompos farkú kalotaszegi cibókában, míg végül eltűnik az ágak között. A sorompónál balra térünk, ahogy a tér-

ga-dombról húszas-harmincas csapatban indulunk tovább, és nagy örömeinkre velünk tart Manó is, a táskás kutya. Közvetlenül a gazditól tudakolhatjuk meg, mit cipel a táskájában Manó, persze, hogy vizet és a saját falatkáit. Vigasztalásul:

Szólni kell, mert a szervezők senkit sem hagynak hátra, aki a jegyzéken szerepel, azt végigkövetik. Az ellenőrző pontok többszörös haszna mellett az egyik az, hogy visszakövethető a résztvevők útvonala, így leszűrhető a terület, ahol va-

mára így nem számíthatunk, végig erdőben haladunk, kíméletes árnyékban, gyönyörű fák között csevegve sétálgatunk a cél felé. A patakhoz ereszkedő erdei tisztáson kissé megtorpanunk, a szél elfújhatta a következő szalagot, mert sehol sem látjuk, a GPS viszont segít, és a leírás is, miszerint át kell kelni a patakon, még ha nem is látjuk a hidat, amit emleget, no meg a tisztásról már látszik a Varjúvár. Innen keveset kell mennünk, a fák között hirtelen bukkanunk ki Kós Károly egykori lakóházához valamivel egy óra után.

A Szentimrei-villánál a gyér lombú szilvafák alatt várnak a pontbírák, persze, hogy a gyerekek futnak be elsőként a célba, 4 óra 11 perces teljesítménnyel. A tágas telken kék ablakkeretes kő- és faház, mellette égig érő fák árnyékában heveredünk a földre megpihenni. Az udvari csapnál pettyes pléhcupor, arconkun megváltás a hideg víz. Szabó Zsolt már kétlavornyú túróspuliszkát előkészített, most rottyog a konyhában a harmadik. Igazi közösségi ember, a házat különféle események alkalmával, a Kós-túrára, meg diákjainak is évről évre gyakran megnyitja. Hűvös van a házban, míg tetszése szerint mindenki tészedi tányérját a tepertyús vagy sima változatból, a malé tetejére hideg tejfel is kanalazható. A magastornácra telepedünk asztalhoz, az óriáslombok árnyékában csak egyetlen méhecske látogat meg. Sokára indul az első vonat Kolozsvárra. Az idő észrevétlenül eltelik, új ismerőseinkkel beszélgetünk, majd kezdenek befutni régi ismerősök, megérkezik Manó is immár táskátlanul, sorra a bringások, akik közül egyesek indulnak is tovább, mikor a villa kutyái élénk utagatába kezdenek: hatodmagával érkezik Ördög és Dóra – Lőrincz Feri és barátai először csatlakoztak lóháton a Kós Károly emlékére szentelt túrához, talán új hagyományt teremtve. Lassan elmúlt négy óra, indulunk a vonathoz.

A sztánai állomásfőnök igen kedves, az utasok kedvéért megállítaná a kissé korábbi magánvonatot is, de az szombaton nem közlekedik. A csorgón spórolják a vizet, faaggal torlaszolták el a fémcsövet, de a „csapot” megnyitva bőségesen folyik. Hamar befut az ötórás szerelvény, a reggelinek pontos mása, csak lényegesen kevesebben vagyunk rajta. A vonaton negyven fok és általános vízeletszag, nem segítenek az arasznyi ablakok. A valamikor csúsztható végéjű zárhatatlan, fogantyúja félig leszakadt. Papírra nem is számítunk, vizet azért szerettünk volna, de csak cernavékonyan folyik a poshadt lé. Sokat javít az élményen a vidám és mosolygós kalauz. Valahol felszáll egy anekdotafigura, mobilján rövidesen megtalálja kedvenc nótáját, és úgy dönt, mindenkit azzal szórakoztat. Kár volt megkérni, hogy lehalátsza, a pálinkagőztől meg sem hallja az udvariasságot, ordító felháborodását az előzőeken jegyzendő sem csillapíthatja, odébb költözünk. A kalauz még cinkosan odakacsint, majd búcsúzóul elnézést kért a szolgáltató minősége miatt... A peronon elköszönünk utastársainktól, Boróéktól, az egykori zenetanár nagymamától, és máris nagyon várjuk a következő túrát.

Idén először csatlakoztak lovasok is a Sztána körüli túrához

képek diktálják. A síneken jobbra, a falu felé átkelő fiatalok oda kiáltanak, hogy nem jó irányba megyünk, mi vissza, hogy köszönjük, de a rövid túra erre halad. Idegenekkel is vigyázunk egymásra a teljesítménytúrán.

Házak között haladunk, el az EKE-feliratokkal kijelzett Varjúvár és Szentimrei-villa mellett, a vasúti telep gyorsan véget ér. Bokrok, cserjék között, többnyire nyílt terepen keressük az újabb útvonaljelző szalagot. Mögöttünk már hallani a következő csapatot, „elfutárunk” máris utolér. Néhány évvel ezelőtt végigjárta az emléktúra útvonalát, így bizton állítja, hogy jó irányba haladunk. A térkép fonákján rendkívül részletes útleírás, mégis sikerül kicsikét eltérni tőle, ám a helyzet egyértelmű: fel kell jutnunk az előtűnk kerekedő Csigadombra, az első ellenőrzőponthoz. Lenyűgöző a dombtető láthatárán hosszasan végigszökellő pompás őz látványa. Csodálására megállni be nem vallott pihenő. Az első kapaszkodón már túl forró a nap, jól fog a sapka, kalap, kendő. Mire felérünk, az első izzadság próbálja bőrünket hűteni, pedig csak fél tíz. Ellenőrző pont sehol. Továbbhaladunk az immár csak éppenhogy emelkedő fennsíkon, s a kopár dombtetőn nemsokára megpillantjuk a napsütésben pokrócon várakozó bírát. Megkapjuk fűzetünkbe a matricát, az érkezési időpontot, egy kőre telepedve elmajszolgjuk a reggelit, vizet pótolunk, és körbecsodáljuk a panorámát. Nagyon meszsze felsejlik az almási vár, oda a gyakorlottabb túrázók eljutnak ma. A számtalan domb között húzódnó völgyekben közel s távol minduntalan egy-egy falut, házakat látunk, találgatjuk, melyik lehet Sztána, Kalotánadas, esetleg Zsobok.

Bíránk mutatják a következő irányt, a következő útszakasz, amíg a szem ellát, apró füves mezőn halad, itt már rendszeren melegünk lesz. A Csi-

ahogy elnézem, azért ha nagyon muszáj lenne, éppen egy sör is belefér. Akad, akinek kutyasegítő nélkül sem jelent túl nagy gondot a zsákjában cipelt sör, hűsítő hidegét gyorsan a hasában viszi tovább, nehogy felmelegedjen.

Záporoznak a poénok, hogy minek kapaszkodtunk fel a dombra, ha most lecammogunk róla. Főleg, hogy látni, amikor leérünk újabb dombhat áll majd előttünk. Focikapuk mellett haladunk el – elkél a labdaszedő, van itt mit gyalogni a völgybeli házakig, ha rendszeren elrűgják a lasztit. Néhány száz métert egysávos aszfaltúton haladunk, négy-öt járművel találkozunk, majd árnyékosabb részre kanyarodunk, hol gyérebben, hol sűrűbben sorakozó fák

laki esetleg „elveszett”, keresni kell. Tapasztalatlan természetjáróknak majd minden bokor és fa egyforma, a földutak és mezei ösvények szövevénye nem biztos, hogy értelmezhető, a térképolvasás készsége sem szerepel mindenki alapkészletében, így hát bárkivel megeshet, hogy letér a kijelölt útról. Bár ezt nem olyan egyszerű megtennie, ugyanis az EKE kolozsvári csapata az utóbbi években nagyon alapos leírást és nyomvonalat készített teljesítmény- és emléktúráihoz, és minden alkalommal bokrokra, faágakra aggatott, a szélben lobogva messziről is látható feliratos szalagokkal jelölik ki az útvonalakat.

A társaság letelepedik falatozni, feltöltjük ivóvíztartalékainkat, készülnek a csúcsfo-

A RÉSZTVEVŐK ÁTLAGÉLETKORA 35 ÉV

■ Az idei Kós-teljesítménytúrán 148-an vettek részt (picivel kevesebben a tavalyi 153-hoz képest), 92 férfi és 56 nő: a gyalogos 19/24-es változaton 16-an, a 11/17-esen 41-en, a 22/27-esen 34-en, az 52/58-ason 18-an, míg a kerékpáros 16/25-ösön 7-en, a 28/36-oson 8-an, az Alszeg-33-ason ketten, a leghosszabb 53/62-esen pedig 22-en. Az átlagéletkor szinte pontosan 35 év, a legfiatalabb túrázó a 2 és fél éves Barabás Júlia, a legtöbb nyarat megélt résztvevő, Vincze Mária a 81. életévében jár. 14 éven aluli gyerekek 23-an vettek részt, 14–18 évesek 9-en, 20–30 évesek 20-an, 30–40 évesek 35-en, 40–50 évesek 34-en, 50–60 évesek 17-en, 60 év felettiak pedig 10-en.

és tekintélyes bokrok teszik változatosabbá a tájat. Körülöleljük a mesebelinek tetsző tisztás közepén magányosan díszelő öreg fát, majd jólesik az árnyék a kitarító emelkedőn. Ahogy kibújunk a sűrűből, már látni a Riszeg-dombot, itt újra napsütésben kapaszkodunk. A meredekebb szakasz a fenyőknél kezdődik, de egyetlen nekiveselkedéssel fent is vagyunk a fenyőkaréjon túl a Riszeg-tető szél-fúttá fennsíkján. Gondoskodó pontbíráink ajánlgatják a vizet, és figyelmeztetnek, hogy ezen a ponton eldönthetjük, maradjunk-e a 11 kilométeres útvonalon, vagy inkább a 17-essel bereszkezdünk Zsobokra, majd sztánai kitérővel kerülünk vissza a Szentimrei-villához.

tók a Riszezen. Most már teljesen egyértelmű, melyik házcsoport Körösfő, Zsobok, még Bánffyhunad is látszik a páras távolban, a Vlegyásza és társai kékes gerincének előterében. Miután legkisebbünk lábát megviselte a cipő, egyértelmű, hogy maradunk a rövidebb túraváltozatnál, bár cseppecskét elszontyolódunk, hogy a táskás kutya nem tart velünk. Néhány száz méterrel később ideiglenes búcsút veszünk a népes csapattól és Manó kutyától. Nem csak négyen megyünk tovább, velünk van Iza és Levi, aki többnyire inkább bringatúrázást szokott, később utolér Boró is a nagynénjével. A hátralévő mintegy négy kilométer lesz a kedvencünk. Bár panorá-